

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Disputationes|| ROBERTI BELLAR-||MINI E SOCIETATE
IESV,|| DE CONTROVERSIIS CHRISTIANAE|| FIDEI,
ADVERSVS HVIVS TEM-||poris Hæreticos,||**

Tribus Tomis comprehensæ.||

De Baptismo Et Confirmatione - Dvobus Libris Explicata

Bellarmino, Roberto Francesco Romolo <Heiliger>

Ingolstadii, [1599]

VD16 B 1607

XIV. Quod Baptismus non faciat homines impeccabiles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53934](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53934)

sua mortale; ergo est in nobis iniquitas; ergo tenebræ; ergo Belial: ergo est conuentio luci ad tenebras, iustitiæ ad iniquitatem, Christo ad Belial; non enim iniquitas desinit esse iniquitas, quia non ponitur, vt notum est. Porro Catholici non negant esse in homine vetustatem carnis, & nouitatem spiritus, cum fateantur esse in nobis concupiscentiam, quæ est lex membrorum pugnans cum lege mentis, ad Rom. 7, sed eam negant esse peccatum, nisi quando libera voluntate eius desideris consentimus.

NONVM caput continet ea loca, quæ docent, Deo odio esse peccata. Psal. 5. *Odisti omnes, qui operantur iniquitatem.* Psal. 44. *Dilexisti iustitiam, & odisti iniquitatem.* Sap. 14. *Odio est Deus impius, & impietas eius.* Ex his enim locis efficitur, vt aut Deus in iustificatione penitus tollat peccata, ita vt nihil sit, quod odio habere possit; aut certè nihil omninò remittat, ne obligationem quidem ad pœnam. Si enim peccatum maneret, Deus illud odisset; si odisset, punire vellet; si punire vellet, non ignosceret. Itaque dicere Deum non imputare peccata, quæ verè manent, atque ea nolle punire, est manifesta contradictio secundum Scripturas sanctas, quæ Deum hostem, & vindicem peccatorum seuerissimum vbique describunt.

Argumenta aduersariorum non aliud probant, nisi concupiscentiam esse verè peccatum, licet ei nõ consentiamus. Quæ omnia soluta sunt à nobis in disputatione de peccato originis.

CAPVT XIV.

Quod Baptismus non faciat homines impeccabiles.

NUNC ad effectus Baptismi, quos aduersarij confingunt, veniamus. Et quoniam ea ferè omnia, quæ hic dicenda essent, ad alia loca propriè spectant, & hic solùm tractantur propter canones Concilij Tridentini de Baptismo; solùm breuissimè rem attingemus, tot propositionibus constitutis, quot sunt Concilij canones.

Sit igitur PRIMA propositio: *Baptismus non id efficit, ut baptizati non possint gratiam Dei amittere, nisi nolint credere.* Hæc expressè habetur can. 6. Concilij. Sunt autem quædam breuiter annotanda. PRIMVM, fuisse olim duos errores apud veteres. VNVS fuit Iouiniani, qui, vt referunt Hieronymus, lib. 2. contra Iouinianum, & Augustinus libro de hæresibus, cap. 82. docuit, *hominem verè baptizatum non potè amplius peccare, & si fortè peccat, non fuisse tinctum, nisi aqua.* Argumentum præcipuum erant illa verba, 1. Ioan. 3. *Omni qui natus est ex Deo, peccatum non facit, quia semel ipse in eo manet, & non potest peccare, quoniam ex Deo natus est.* Et 1. Ioan. 5. *Qui natus est ex Deo, non peccat, sed generatio Dei conseruat eum.* Refellit hunc errorem accuratè S. Hieronymus loco notato; & certè Scripturæ diuinæ passim occurrunt, vt illa Rom. 11. *Tu fide stas, noli altum sapere, sed time, &c.* Et Hebr. 6. *Impossibile est eos, qui semel sunt illuminati, &c.* Et Pet. 2. *Melius erat eis non cognoscere veram iustitiam, &c.* Denique, Actor. 8. aperte legimus, *Simonem credidisse, & Baptismum suscepisse: & tamen ibidem legitur eius ruinam.* Porro testimonia ex epist. Ioannis accipienda sunt in sensu composito, quemadmodum & illud, Matth. 7. *Non potest arbor bona malos fructus facere: nimirum dum manserit arbor bona.* Solùm enim vult Ioannes ostendere, non posse consistere veram iustitiam & charitatem cum peccato mortali, proinde non esse iustum, qui male agit. Ita exponunt Augustinus, tract. 5. in epistola Ioannis, & Hieronymus lib. 2. in Iouinianum.

ALTER error quorundam fuit, qui, vt Augustinus refert, lib. 21. de ciuitat. Dei, cap. 25. docebant baptizatos non posse damnari, etiamsi perditissimè viuerent, modò ab Ecclesia Catholica non recederent. Refellit hanc errorem Augustinus ibidem ex clarissimis testimoniis Scripturarum: & præterea librum integrum scripsit contra errorem, qui inscribitur, De fide, & operibus. Scripturæ præcipuæ sunt, Rom. 2. *Si secundum carnem vixeritis, moriemini.* 1. Corinth. 6. *Nolite errare: neque fornicarij, neque fures, neque adulteri, &c. regnum Dei possidebunt.* Et similia habentur, Gal. 5. Ephel. 5. 1. Thes. sal. 4. 1. Timoth. 6. & alibi, quæ omnia dicuntur baptizatis, vt ex iisdem locis patet.

NOTA

NOTA SECUNDO, utrumque errorem aliqua ex parte hoc nostro seculo instauratum esse. Nam PRIOREM errorem instauravit Ioannes Calvinus, qui hominem semel verè iustificatum docuit, non posse vnquam excidere à gratia, & salute. Nam in Antidoto Concilij Tridentini, sess. 7. can. 7. de Baptismo, dicit, Baptismo tanquã Dei chirographo nos certiores reddi de perpetua adoptionis gratia: & lib. 3. Instit. cap. 2. §. 11. & 12. docet, veram fidem semel habitam amitti non posse, esseque donum electorum proprium. Sed refutatio istius erroris, non est præsentis loci: non enim id ipse tribuit virtuti Baptismi, sed prædestinationi. Interim repugnat Scripturis apertissimè Caluini sententia, cum Actor. 8. Simon Magus crediderit, & baptizatus fuerit, & paulò post à fide, & charitate exciderit. Et præterea, si verum esset, quod vult Calvinus, nulli vnquam fuissent Apostatae, nec vlli ex Catholicis hæretici fierent, quod non solum pugnat cum totius orbis terræ consensu, sed etiam cum Scripturis. Actor. 20. *Ex vobis ipsis exurgēt viri loquentes perversa, ut abducant discipulos post se.* 1. Timoth. 4. *Quidam circa fidem naufragauerunt.* 1. Timoth. 4. *In nouissimis temporibus discedent quidam à fide.* Et cap. 6. *Radix omnium malorum est cupiditas, quam quidam appetentes, errauerunt à fide.* Et 1. Ioan. 2. *Ex vobis exierunt.*

POSTERIOREM errorem instauravit Lutherus in lib. de captiuit. Babylon. cap. de Baptismo, vbi habet illa ipsa verba, quæ Concilium in suo can. 6. damnauit. Nec ab ea sententia discordant eius discipuli, etsi modum loquendi non probent. Tribus enim modis potest intelligi illa propositio: *Non potest homo damnari, nisi nolit credere.* PRIMO, ut sensus sit, nullum esse peccatum verè, & in se mortale, nisi incredulitatem. Et hoc non docent aduersarij, immò è contrario, contendunt omnia opera etiam optimè facta, esse peccata mortalia, si secundum rigorem iustitiæ iudicentur à Deo. Vnde Kemnitius in censura canonis 6. Concilij Tridentini, probat ex Scripturis, multa peccata damnare posse hominem præter incredulitatem.

SECUNDO, ut sensus sit, peccata omnia, ita esse coniuncta cum infidelitate: & contra, fidem ita coniunctam esse cum iustificatione, ut non possit fides consistere cum vlllo peccato mortali: proinde qui habet fidem, nullum habere peccatum,

nec

nec posse perire, & contra, quicumque peccat, hoc ipso carere fide. Quod quidem simile est ei, quod Catholici dicunt de charitate: Charitas enim reuera non potest consistere cum peccato mortali, & idè nemo perit cum charitate, & nemo saluatur sine charitate. Hunc sensum vult esse Kemnitius illius Lutheranae propositionis in 2. parte Examinis, pag. 111. & sequentibus, vbi dicit, Lutherum nunquam sensisse non amitti gratiam praesentem per quodlibet peccatum mortale, sed id sensisse, posse hominem per veram fidem statim redire ad gratiam. Vt enim peccata destruunt fidem, ita fides reuiuiscens destruit omnia peccata.

TERTIO modo potest intelligi ea propositio, vt sensus sit, posse hominem simul dum peccat, retinere fidem, & per hoc non amittere Dei gratiam praesentem: quia licet peccata ex natura sua hominem reum facerent, & Dei inimicum, tamen fides permanens in corde facit, ne imputentur, & non damnent. Hunc sensum fatetur Kemnitius esse Epicuræum, & meritò damnatam à Concilio eam propositionem in hoc sensu, quod etiam fatetur Calvinus in Antidoto huius canonis 6. Hinc enim datur licentia hominibus baptizatis peccata quæuis peccata, modò simul credant ea sibi non imputari. Sed nullo modo Kemnitius concedit hanc fuisse mentem Lutheri.

NOTA TERTIO, rectissimè à Concilio damnatam esse illam Lutheri sententiam. Nam & dicta est à Luthero in lectu tertio, licet noli Kemnitius: præterea hæretica est etiam in secundo sensu, quem Kemnitius, & Calvinus admittunt. Ac PRIMUM fuisse illam mentem Lutheri, patet ex his locis. In libro de Babylonica captiuitate, cap. de Baptismo, postquam dixerat, hominem baptizatum non posse damnari, nisi nolit credere, subiungit: *Nulla peccata eum possunt damnare, nisi sola incredulitas: cetera omnia si redeat, vel stet fides, in promissionem diuinam baptizatio factam, in momento absorbentur per eandem fidem.* Hæc ille. Vbi vides, eum dicere, si redeat, vel stet fides. Putauit igitur Lutherus posse stare fidem, dum quis peccat, & per eam fidem, peccata non imputari, etiam dum fiunt; quanquam Kemnitius non bona fide hanc sententiam referrens, omisit illud; *vel stet fides.* Item in libro de libertate Christiana: *Non facit, inquit, per* sonam

sonam bonam nisi fides, nec malam, nisi incredulitas. Item in quaestione, An opera faciant ad salutem, hæc est prima assertio: *Vt nihil iustificat nisi fides, ita nihil peccat, nisi incredulitas.* Secunda assertio: *Iustificatio propriè est fidei quarto modo: & peccatum incredulitatù.* Item in libro de votis monasticis: *Credientis in Christum nulla sunt tam mala opera, quæ possint illum accusare & damnare.* Denique in 1. sermone super Euangelium feriæ 2. Pentecostes super illud: *Sic Deus dilexit mundum Vbi fides, inquit, est, ibi nullum nocet peccatum.* Et addit; Sic Deum nihili facere peccata credentium in se, quomodo pater nihili facit nugas ludentium infantium. Vbi apertè loquitur de peccatis, quæ actu fiunt, & vult ea non nocere, quia per fidem reguntur, vel excusantur.

Quo d autem etiam in secundo sensu falsa sit ea propositio, patet, quia repugnat Paulo, 1. Corinth. 13. *Si habuero omnem fidem, ita ut montes transferam, charitatem autem non habuero, nihil mihi prodest.* Vbi Paulus docet, posse fidem esse sine charitate, & proinde hominem cum vera fide damnari. Respondet, Paulum loqui de fide miraculorum, non de fide iustificante. Contra, quia fides miraculorum nihil est aliud, nisi excellens fides Catholica, & iustificans suo modo. Vnde Paulus infra de eadem fide loquens, annumerat eam aliis virtutibus Theologicis: *Nunc, inquit, manet fides, spes, & charitas.* Et hoc loco dicit: *Si habuero omnem fidem.* P R A E T E R E A, secundum Lutheranos nulla est ratio cur non possit fides ipsa iustificans manere cum peccato. Nam nihil est aliud, nisi fiducia diuinæ misericordiæ, ut ipsi passim definiunt. Quid autem prohibet, quò minus possit aliquis dum furatur, vel mœchatur, confidere, Deum non imputaturum eam actionem ad peccatum. D E N I Q U E, si potest cum fide manere peccatum factum, quod tamen verè peccatum est, & in iustificationis hæret, ut ipsi dicunt, cur non etiam peccatum, quod fit? certè si peccatum non posset consistere cum fide, id non esset ratione temporis præteriti, vel præsentis, sed ratione malitiæ, & sceleratis ipsius peccati. At peccatum iam factum cum tota sua malitia, & sceleritate manet præsentis fide. Ergo fieri etiam potest præsentis fide. Quare coguntur, si principia sua destruere nölunt, admittere tertium illum sensum cum Luthe- ro: quem tamen fatentur Epicuræum esse ac meritò damnatum à Concilio Tridentino.

CAPVT XV.

Per Baptismum non liberari homines à seruanda lege Dei.

SEQVITVR ALTERA propositio de secundo effectu Baptismi: *Baptismus non id efficit, ut homo solus fidei debitor sit, non autem implende vniuersæ legi Christi.* Hęc habetur in 7. can. Concilij Trident. Est autem obseruandum PRIMO, duobus modis intelligi posse hominem baptizatum dici liberum à lege diuina seruanda. VNO modo, vt facere contra eam legem non sit iniustum, nec peccatum, quasi lex abrogata esset. Et hoc non docent aduersarij, quippe qui volunt omnia opera iustorum esse peccata, quia nunquam implent legem, vt oporteret. Et in hoc sensu fatetur Kemnitius in 2. part. Exam. pag. 216. rectè positum esse Concilij canonem, & contrariam sententiam esse blasphemam in ipsum Baptismum. Itaque de hoc sensu non est controuersia.

ALTERO modo intelligi potest, vt facere contra legem sit quidem peccatum, tamen non imputetur iis, qui fidem habent; nec pendeat iustificatio, aut salus ab impletione legis, sed à sola misericordia, quæ per fidem apprehenditur. Eiusmodi hoc sensu Lutherani omnes docent (licet alij timidiùs, alij liberiùs loquantur) non obligari Christianos ad legem diuinam, sed solùm ad fidem, immò in hoc constituunt summam libertatis Euangelicæ; vt patet ex lib. Lutheri de votis monasticis, vbi in hoc dicit consistere libertatem Euangelij, quòd quia conscientia sit libera ab omnibus operibus, non quidem faciendis (volunt enim ea fieri, vt fructus fidei) sed accusantibus, & defendentibus; quia nulla opera sunt tam mala, quæ credentem accusare valeant, & damnare; nulla tam bona, quæ eum queant defendere, & iustificare. Item in comment. 2. cap. ad Galat. instituit hunc dialogum: *Si conscientia dii fiat, Peccasti; responde, Peccaui. Ergo Deus puniet, & damnabit; non. At lex Dei hoc dicit; sed nihil mihi cum lege. Quare? quia habeo libertatem.* Idem satis apertè docet Ioannes Calvinus, libro 3. Institut. cap. 19. §. 2. 4. & 7.

Nota SECUNDO, quid aduersarij de Concilij canone sentiant.

TYRAC

tiang